

«Χριστός και ψυχή μας χρειάζονται για να εξασφαλίσουμε την επιβίωση»

/ [Επικαιρότητα](#)

Παρακολουθήστε την ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αργολίδος κ. Νεκταρίου από την Πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στο Ναύπλιο, για την έναρξη των επετειακών εκδηλώσεων για τη συμπλήρωση των 200 χρόνων από την Ελληνική Επανάσταση του 1821, που μετέδωσε το Πρακτορείο Ορθοδοξία (www.ope.gr) και η Πεμπτουσία (www.pemptousia.gr).

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αργολίδος στο κήρυγμα του τόνισε μεταξύ άλλων: «Για εμάς η υπόθεση σήμερα είναι εορτασμός, για εκείνους 200 χρόνια πριν η υπόθεση ήταν θάνατος. Τα δεδομένα ήταν όλα εναντίον τους. Ξεκίνησαν ενάντια σε κάθε λογική παρατήρηση και συνετή σκέψη, ζητώντας να κοπεί αυτή η ερυθρά θάλασσα του αίματος», ενώ κάλεσε τους πιστούς να αναρωτηθούν: «Τι ήταν άραγε αυτό που κράτησε αυτούς τους ανθρώπους να μην υποκύψουν στον πειρασμό να αρνηθούν αυτό που είναι και να αλλάξουν άρδην τις συνθήκες της ζωής τους;».

Σε άλλο σημείο είπε δε: «Γράφουν οι σύγχρονοι νεαροί στους τοίχους των σπιτιών

μας: «Κάνε κάτι παραπάνω από το να υπάρχουν, ζήσε!», ενώ έφερε κι ένα παράδειγμα, μιλώντας για ένα παγωτό και ένα κερί, που ενώ λιώνουν και τα δύο, έχουν μια διαφορά: η διαφορά τους είναι ότι το παγωτό λιώνει για προσωπική ευχαρίστηση, ενώ το κερί λιώνει, για να φωτίσει τους άλλους. Κλείνοντας με αυτό, κάλεσε τους πιστούς να διαλέξουν εάν θέλουν να είναι σαν το παγωτό ή το κερί.

Παρακολουθήστε:

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αργολίδος κ. Νεκτάριος, στον εμπνευσμένο λόγο του για την σημερινή ημέρα, ανέφερε: «Διακόσια χρόνια από την Ελληνική επανάσταση. Μας φαίνεται μακριά και απόμακρη η επέτειος, γιατί ο χρόνος καταλύει τις εντυπώσεις, αλλάζοντας το σκηνικό και τα θέματα.

Όμως αυτοί που ξεκίνησαν την επανάσταση, είχαν πίσω τους τετρακόσια χρόνια δουλείας συνεχούς και τραγικής. Για μας τώρα η υπόθεση είναι εορτασμός, για κείνους η υπόθεση ήταν... θάνατος... . Τα δεδομένα ήταν όλα εναντίον τους. Ξεκίνησαν ενάντια σε κάθε λογική παρατήρηση και συνετή σκέψη. Ζητώντας και επιδιώκοντας να κοπεί αυτή η ερυθρά θάλασσα του αίματος, μέσα στο οποίο κάθε μέρα ζούσαν και βούλιαζαν.

Πλήρωναν φόρο, γιατί είχαν στις πλάτες κεφάλι, έχαναν τα παιδιά τους στους εξισλαμισμούς, υπέφεραν ως δεύτερης διαλογής πολίτες, μέσα σ' ένα κράτος που άνθιζε η διαφθορά και επικρατούσε η αναξιοκρατία.

Φέτος θα γίνουν πολλές εκδηλώσεις με αφορμή αυτή την ιστορική μας φάση των τετρακοσίων χρόνων. Θα φωτιστούν φωτεινές και σκιερές πλευρές της ιστορίας μας αυτής. Θα αναδειχτούν επιτεύγματα και κατορθώματα σε κοινωνικό επίπεδο, (διοικητική διάρθρωση κοινοτήτων, με κριτήριο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του- κληροδοτήματα για σπουδές- συντηρήσεις σχολείων από μοναστήρια) και θα περιγραφούν πολεμικά κατορθώματα του μικρού Έλληνα Δαβίδ ενάντια στον πελώριο και πάνοπλο Οθωμανό Γολιάθ. Θα παρουσιαστεί το ανέλπιστο.

Πρέπει να είμαστε ψύχραιμοι και ειλικρινείς στις αποτιμήσεις. Αληθινοί στην οδύνη παρουσίας των λαθών μας. Άμεσοι στην κατάθεση στο φώς του τώρα, των πληγών, που δεν χρειάζονται ωραιοποίηση, αλλά διδακτική αποτίμηση προς αποφυγήν. Ο εθνικός μας ποιητής μας έχει ήδη δώσει το στίγμα πλεύσεως: το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικό, ό, τι είναι αληθές.

Στην πόλη μας, το Ναύπλιο την πρώτη πρωτεύουσα του Ελληνικού κράτους που

έχει μεγάλο μερίδιο ιστορικής ευθύνης σ αυτά τα γεγονότα και συνδυάζεται με την φρικαλέα οδύνη του θανάτου του πρώτου κυβερνήτη, Ιωάννη Καποδίστρια, θα μπει σήμερα το «Ευλογητός» αυτών των εορτασμών. Ας μην τους κάνουμε πανηγύρια. Ας αφουγκραστούμε αυτό που έρχεται, ως άκουσμα σε μας τους τωρινούς από το κλάμα της αδικίας που υφίσταντο, από τον ιδρώτα του κόπου του ατέλειωτου, από το αίμα των μαρτύρων, των φτωχών αγίων, από την σοφία των δασκάλων του Γένους, από την θυσία των Προπατόρων, από την αμαρτία των εξωμοτών, από τα λάθη των καιροσκόπων πολιτικών και εκκλησιαστικών, «από φωνών υδάτων πολλών», όπως λένε κατά συγκυρία και οι προσευχές αυτών των ημερών.

Δύο πράγματα θα ήθελα σήμερα στην έναρξη των εορτασμών να υπομνήσω. **Πρώτο το τρομερό ερώτημα. Τι ήταν άραγε αυτό που κράτησε αυτούς τους ανθρώπους στο να μην υποκύψουν στον πειρασμό να αρνηθούν αυτό που είναι (Χριστιανοί) και να αλλάξουν άρδην οι συνθήκες της ζωής τους; 'Όταν σε καταπιέζουν, σε κλέβουν, σου παίρνουν τα παιδιά, πληρώνεις φόρο για το κεφάλι σου, γιατί να μην εξωμόσεις, ώστε να αλλάξεις αμέσως τις συνθήκες της ζωής σου; Τι σε κρατάει να μην τα αρνηθείς όλα; Γιατί προτιμάει να πεθάνει παρά να αρνηθεί το Χριστό; Ο προσδιορισμός του Γένους γινόταν με τη θρησκεία. Χριστιανός είναι κάθε Ρωμιός- Έλληνας. Μουσουλμάνος, είναι κάθε Τούρκος. Αλλαγή θρησκείας σήμαινε αλλαγή παράταξης- πλευράς- Γένους ! Και πριν τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό και μετά, όλοι αυτοί οι παππούδες μας είχαν φώς οδηγητικό το Χριστό. Αυτόν πίστευαν και αγαπούσαν μέχρι θανάτου. « Χριστός και ψυχή» ήταν η ασφαλιστική δικλείδα της ζωής τους. Και όταν την έχαναν, χάνονταν και για το γένος μας. Μπορούμε εμείς σήμερα να γιορτάζουμε και να μιλάμε για μας, γιατί αυτοί δεν εξώμοσαν. Αν το είχαν κάνει θα ήμασταν κάποιοι ... Ασσύριοι και Βαβυλώνιοι στις σελίδες της ιστορίας της ανθρωπίνης. Θα μιλούσαν άλλοι για μας. Εμείς θα ήμασταν για τους ιστοριοδίφες. Χάριν της δικής τους αγάπης για τον Χριστό, μπορούμε να μιλάμε εμείς για μας..... όπως και αν μιλάμε!**

Το δεύτερο είναι τεχνικό. Είναι το εκπληκτικό επίτευγμα, όχι των εκκλησιών, των μοναστηριών και των εκπαιδευτηρίων που συνέστησαν και συντηρούσαν με κόπο και θυσίες για το κοινό καλό, αλλά το καταπληκτικό και ... φωτιστικό κατόρθωμα της έκδοσης τριών χιλιάδων τίτλων βιβλίων στο εξωτερικό και κάποιων στην ενδοχώρα. Μετά τον Γουτεμβέργιο και πάρα πολύ γρήγορα (75 χρόνια μόνο μετά τον Γουτεμβέργιο) το 1531 αρχίζουν να εκδίδονται βιβλία στα Ελληνικά. Σε γλώσσα ζωντανή και πολύ κοντινή στους αναγνώστες της εποχής, αρχίζουν να κυκλοφορούν βιβλία (... Ακόμα και 800 σελίδων !) που όπως γράφει ο Ιωαννίκιος

Καρτάνος στον πρόλογο του βιβλίου του « Παλαιά τε και Καινή Διαθήκη » : «Δεν το έκαμα δια τους διδασκάλους, αλλά δια τους αμαθείς ως εμέ και δια να καταλάβουν πάντες οι χειροτέχναι και αμαθείς την Θείαν Γραφήν, τόσον ναύται όσον και χειροτέχναι και γυναίκες και παιδιά και πάσα μικρός άνθρωπος, μόνον όπου να ηξεύρει να διαβάζει!».

Αυτό σημαίνει : ο συγγραφέας να ζητήσει και να πάρει προπληρωμή των αντιτύπων που καθένας ήθελε για να ταξιδέψει στη Βενετία ή στη Λειψία. Να μείνει εκεί τουλάχιστον μία διετία. Να εκτυπώσει το βιβλίο. Να το μεταφέρει στην Ελλάδα. Να το παραδώσει σ' όλους αυτούς που του είχαν εμπιστευθεί χρήματα ! Και αν πέθαινε; Και αν τον έκλεβαν; Όλα ξεχνιόντουσαν από τους συνδρομητές από την ελπίδα να μπορούν να διαβάσουν και να φωτιστούν . Όπως ξεχνιόταν και από τον συγγραφέα και εκδότη ο κόπος και η ταλαιπωρία αυτής της υπόθεσης, χάριν της ωφέλειας των αδελφών και εξ αγάπης προς αυτούς.

Η αγάπη για τον Χριστό και η έγνοια και αγάπη για την γνώση, ήταν σε κείνη την σκοτεινή και αλήστου μνήμης εποχή, οι δύο παρειές της φυσιογνωμίας των Ρωμιών- Ελλήνων.

Αυτή ήταν η φυσιογνωμία του τόπου. Αυτόν τον αέρα ανάπνεαν οι παππούδες μας. Αυτό το οξυγόνο «αιμάτωνε» την ύπαρξη τους. Αυτό είχαν να διατρανώσουν σε μας τώρα. **Χριστός και ψυχή μας χρειάζονται όπως τόνιζε ο Άγιος Κοσμάς. Αν τα χάσουμε, ίσως εξασφαλίσουμε την επιβίωση μας, αλλά δεν θα' ναι ζωή.**

Οι σύγχρονοι νεαροί μας γράφουν στους τοίχους των σπιτιών μας μια προτροπή βγαλμένη από την κούραση της ψυχής τους, βλέποντας εμάς τους πατεράδες τους να μην αγαπούμε τον Χριστό και να μην νοιαζόμαστε για την ψυχή μας : «Κάνε κάτι περισσότερο από το να υπάρχεις, ΖΗΣΕ.»

Τα παιδιά μας, μαζί με τους παππούδες μας της Τουρκοκρατίας, μας θέτουν μπροστά στο δίλημμα: «Τι θέλεις να είσαι; Ένα κερί ή ένα παγωτό; και τα δύο λιώνουν. Το παγωτό λιώνει για προσωπική ευχαρίστηση και το κερί λιώνει για να φωτίσει τους άλλους.

Οι παππούδες της Τουρκοκρατίας ήταν κεριά ευώδη και ολόφωτα, που έλιωσαν για μας. Εμείς ας μη ... μείνουμε παγωτό... !

Από όλους εμάς εδώ στο Ναύπλιο, θερμές ευχές για μία νέα χρονιά γεμάτη ελπίδες».